

ADRIAN FETECĂU

TENIS

SPORTUL
INVENTAT DE DIAVOL

*Fetiței mele, Irina, întotdeauna
„numărul 1” în ierarhia sufletului meu!*

Motto:

Cred că foarte mulți jucători și jucătoare au o relație de ură și, totodată, de dragoste cu tenisul! Este greu când ești înfrânt, este foarte plăcut când câștigi. Treci printr-un amestec de trăiri... Totul este atât de frumos când câștigi și atât de întunecat, de negru, atunci când nu o faci! Și trebuie să ieși cumva de acolo...

Garbiñe Muguruza (Spania), declarație acordată după ce a triumfat la Wimbledon, în 2017

Cuvânt introductiv

FĂRĂ IPOCRIZIE!

Suntem, desigur, într-o perioadă în care mulți doresc să pară ceea ce nu sunt, încercând să-și „*photoshop-eze*” viața și să-și „siliconeze” înfățișarea... Și de-ar fi numai atât! Dar snobismul e în floare, nemaicontând ce simte fiecare și ce-i place cu adevărat... Important este să „dea bine” în pozele pe care le postează pe rețeaua de socializare, să impresioneze cu ceea ce vede, îmbracă sau mănâncă, deși poate că un anumit fel i-a rămas în gât, poate că pantofii pe care îi etalează îl strâng îngrozitor, iar din pictura lângă care zâmbește, intelectual, nu înțelege nimic... Și să nu credeți că mă refer numai la „pițiponci și pițipoance”, ci și la așa-zisa „cremă intelectuală” a societății care, intrată în zodia corectitudinii politice, a scos la rampă niște „sfinți” găunoși constituiți în găști care au acaparat toate domeniile vieții spirituale... Nu ești în aceste „familii” sau nu te închini lor, nu te afișezi la manifestările în care sunt priviți mai ceva ca niște „guru” sau îndrăznești să pui la îndoială calitatea „produselor” care îi au ca autori, vezi cărți care așteaptă anual Premiul Nobel sau filme care, vorba lui Horațiu Mălăieles, au mai multe premii internaționale decât spectatori în țară, ești un „țopârlan” care nu înțelege nimic din modernismul vremurilor pe care le trăim...

Din păcate, această perioadă este dominată de o ipocrizie maximă! Nu în mod gratuit am făcut aceste considerații generale, ci pentru că ceea ce veți citi în continuare, dacă veți avea răbdare, nu este numai despre tenis, ci despre alte multe aspecte ale vieții

de zi cu zi în care, vrei, nu vrei, te „ciocnești” de ipochimeni ca aceia amintiți mai înainte. Este vorba, până la urmă, de un jurnal ținut de la începutul anului și până în prezent despre multe câte mi (ni) s-au întâmplat... Am pus în paranteze și un „ni”, pentru că personajul feminin principal al acestui „film realist”, care i-ar face invidioși pe Mungiu și compania, este fiica mea. Așa a fost să fie, am „tras” multe împreună în acest 2017 și, credeți-mă, nu am „fardat” cu nimic momentele trăite, oricât de dureroase au fost unele dintre ele... Am scris fără ipocrizie (!), pe unde am apucat, pe colțuri de mese, cu multă lume în preajmă.... Cu alte cuvinte, este un jurnal ținut pe genunchi, în care găsiți o felie de realitate „nudă” din care vă invit să vă înfruptați așa cum faceți când tăiați un pepene și mușcați din miezul lui, fără să vă mai gândiți că vă murdăriți până la urechi și că ar fi fost mai bine, conform etichetei, să folosiți un cuțit și să înghițiți bucățele mici... S-ar putea să nu mai aibă același gust... Ce vreau să spun cu asta este că am scris cu o sinceritate maximă, sub imperiul unor emoții de moment, că am lăsat descrierile așa cum le-am făcut la momentul respectiv și că nu am dorit să pictez un tablou fals cu mine și Irina, fata mea, în culori mai luminoase decât e cazul. Departe de mine acest gând! Veți vedea „tabloul” și vă rog să nu-l judecați pe „pictor” prea aspru! Nu toți putem fi Van Gogh... Important este că am încercat să redau imaginea ne-„photoshop-ată”, în primul rând, a unei lumi mai puțin cunoscute, aceea a „tenisului mic”. Marea majoritate a celor care iubesc acest sport este obișnuită doar cu vârful acestei lumi, reprezentat de sportivii de top pe care-i urmărește la televizor. Puțini știu cum e însă „la baza muntelui”, acolo unde se află mulți jucători anonimi, dornici să ajungă și ei în vârf, chiar dacă se anunță un traseu infernal, cu multe porțiuni accidentate în care-și pot zdreli coatele, genunchii și, în final, chiar sufletul!!!

Să nu credeți că vreau să vă „înduioșez” din start umblând la coarda dumneavoastră sensibilă cu formulări de genul „suflet zdrelit”... Departe de mine această intenție! Cei familiarizați cu

adevărat cu viața de „zi cu zi” din tenis știu despre ce vorbesc. Despre ceilalți a vorbit marea campioană britanică Virginia Wade: *„Pentru cei mai mulți dintre oameni este dificil să-și imagineze procesul creativ din tenis. În aparență, este vorba doar despre trimiterea mingii cât mai des între tușele terenului. Această concepție este la fel de amăgitoare precum cea potrivit căreia interpretarea Regelui Lear pe scenă nu presupune decât învățarea replicilor rolului”*.

De asemenea, să nu credeți că am ales titlul cărții cu gândul de a-mi apropia cât mai mulți cititori... Vă asigur că nu este un titlu „teribilist”, în genul celor de la emisiunile TV cu știri „una și una”, ci unul extrem de realist. Din nou, „cunoscătorii” îmi vor da dreptate! Pe ceilalți, mai puțin inițiați sau pe cale de a pătrunde pe acest tărâm atrăgător al tenisului prin intermediul copiilor pe care i-au îndrumat către acest sport, îi pot avertiza că, pe cât de fascinantă este această lume, pe-atât de „diavolesc” e concepută!

Poate credeți că exagerez.... La sfârșit, dacă veți avea răbdare să parcurgeți paginile care urmează, poate că o să vă schimbați părerea...

Este o carte pentru trei categorii de cititori. Prima, cea a iubitorilor „generali” ai tenisului, care vor descoperi că dincolo de glazura strălucitoare și deosebit de dulce a tortului, blatul este foarte dur! A doua, a aceloră trecuți prin experiențe „terifiante”, asemănătoare celor descrise în carte, care vor avea prilejul, în timpul lecturii, să-și mai „oblojească” rănile... Și, în sfârșit, a treia, aceea a părinților care intenționează să-și dea copiii să facă tenis de performanță și pe care îi atenționez: dumneavoastră o să-l duceți de mână pe copilul de 4–5 anișori pe terenul de tenis și nu invers!!! Cu alte cuvinte, dumneavoastră hotărâți pentru el, trasându-i un drum în viață plin de meandre... „Hai că exagerați!”, veți spune. Și eu o să vă răspund că, sigur, nu știți pe ce nisipuri mișcătoare veți păși alături de copil... Repet: *dacă* va face tenis de performanță. Dacă doar va trece prin vacanțe pe la terenuri, luând lecții sporadice, nu se pune problema... Îi va prinde bine

mai târziu să știe ceva tenis, pentru mișcare sau... socializare! Îi mai avertizez pe cei atrași de mirajul sumelor de care se tot vorbește la televizor că, pentru a se „apropia” de ele, un jucător de tenis trebuie să ajungă cel puțin în Top 100, iar studiile de specialitate arată că dintre juniorii cei mai buni ai lumii doar 7% reușesc această performanță!

Bine, veți mai spune, chiar dacă fiul sau fiica mea nu va ajunge acolo „sus”, măcar a făcut un sport de performanță! Iar eu, și nu numai eu, vă spun că nu-i chiar așa! Astăzi, sportul de performanță nu mai înseamnă sănătate, ci suferință! Deutsche Sporthilfe (Asociația pentru sprijinirea sportului din Germania) a realizat recent un sondaj de opinie la care au participat 1 154 de sportivi de frunte și a ajuns la concluzia că mulți suferă de probleme psihice, folosesc substanțe interzise (*doping*) și sunt tentați să manipuleze rezultatele. 80% dintre cei întrebați au declarat că resimt o mare presiune în mediul lor, obligația obținerii unor performanțe înalte fiind insuportabilă!!! O treime au acuzat îmbolnăviri psihice... 6% au recunoscut că se dopeză, iar un număr dublu de sportivi recurg cu regularitate la medicamente pentru atenuarea durerilor! Trei din cinci sportivi sunt conștienți de riscurile privind sănătatea, dar și le asumă pentru a face față cerințelor. Mai bine de o treime dintre cei chestionați au refuzat să ofere un răspuns concret la întrebarea dacă au fost amestecați în manipularea unor rezultate, dar proporția de 8,7% a celor care au răspuns afirmativ este, totuși, foarte mare – afirmă inițiatorii studiului, care urmează să fie pus la dispoziția Bundestag-ului (Parlamentul German) pentru luarea unor măsuri menite să amelioreze o realitate, iată, îngrijorătoare, care nu are cum să nu te pună pe gânduri...

Mai zilele trecute, Irina m-a rugat să îi leg șireturile, spunându-mi că, de multe ori, dimineața, până se dezmoștește un pic, nu se poate apleca din cauza durerilor... Ca să nu vă mai spun că de vreo patru ani, de la o accidentare la spate, într-un meci chiar cu jucătoarea implicată în incidentul despre care vorbesc

la începutul primului capitol, evoluează pe terenul de tenis permanent cu plasturi cu ardei iute aplicați în zona lombară, pentru atenuarea durerilor...

„Pe gânduri” sper să vă pună și notațiile „extra-tenisistice” pe care le-am făcut cu prilejul „corespondențelor” trimise (o să vedeți, la momentul oportun, dacă veți merge mai departe, despre ce-i vorba...). Tenisul este un sport care, mai ales prin componenta sa materială, deosebit de „consistentă”, nu poate fi desprins de mersul general al societății noastre. „Gâfâie” lumea în care trăim, „gâfâi” și tu ca „sponsor”, de multe ori unic, al activității „de jucător de tenis” a copilului... Câteodată ai chiar impresia că te sufoci și că nu mai știi ce să faci... Nu-i senzație mai dureroasă decât să vezi că, după ani și ani de muncă și de speranțe, vine un moment în care nu poți să-l ajuți la nivelul cerințelor acestui sport infernal, care „vrea” tot mai mult pe măsură ce odrasla avansează în vârstă. Și îți vine să urli: dacă lucrurile nu funcționează cum ar trebui în țara asta, eu cum să „funcționez”?!

Îi dau dreptate Ilenei Mălăncioiu, care a constatat că *„a scrie astăzi în România pentru a apăra tradiția, valorile, a denunța hoția, furia demolării cu orice preț, impostura elitistă, prostia fudulă, e un fel de «a vorbi în pustiu»”, dar ce să fac? Să nu mai scriu? Să renunț la una din puținele bucurii pe care le mai pot trăi în această lume „dezlănțuită”?!*

Nu, o să continui să scriu, sperând că o să vă am părtași, pentru că, așa cum spunea Mario Vargas Llosa: *„literatura este tot ce s-a inventat mai bun ca să ne apărăm de nefericire și restriște”.*

Adrian Fetecău
Octombrie 2017

CUPRINS

Cuvânt introductiv – FĂRĂ IPOCRIZIE!	7
1. „NU VĂ DAȚI COPIII LA TENIS!!!”	13
2. SUNT SĂNĂȚOS, DAR MĂ „TRATEZ”...	22
3. CÂND AM PRIMIT VESTEA, AM CĂZUT ÎN GENUNCHI!	29
4. „MOCIRLA” TURNEELOR MICI (I)	40
5. „MOCIRLA” TURNEELOR MICI (II)	61
6. TABĂRA DE SUPRAVIEȚUIRE.	76
7. ECHIPA.	96
8. „MOMENTUL SIMONA” ȘI O ȘTIRE, CU ADEVĂRAT, EXPLOZIVĂ!	107
9. ZILE DUREROASE...	114
10. CUM AM AJUNS LA TENIS...	143
11. CUM A AJUNS IRINA LA TENIS...	169
12. SISTEMUL? CARE SISTEM?!	196
13. ȘI TOTUȘI...	215
14. CEL MAI IMPORTANT LUCRU ÎN TENIS	229
Post-scriptum final. MAI EXISTĂ VIAȚĂ DUPĂ TENIS?.	247
MULȚUMIRI	251